

Arrest

nr. 59 428 van 8 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en van haar advocaat M. - C. FRERE en van attaché R. LARGO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, T.K. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 08/12/1990 te Znamenskoye geboren. Op 22/09/2008 huwde u met A.V. (...)(OV 6.425.766). U vertrok op 03/10/2008 uit Tsjetsjenië en kwam op 12/10/2008 samen met uw man in Litouwen aan. U vroeg er asiel aan maar deze aanvraag werd geweigerd. U keerde vanuit Litouwen naar Tsjetsjenië terug. Daar kreeg u het bezoek van de wijkagent met de vraag waar u was. Verder werd u door de FSB opgeroepen en ondervraagd. Daar kreeg u te horen dat u zich diende aan te melden zoniet zou u opgepakt worden. Hierna verliet u op 13/08/2009 Tsjetsjenië en vroeg op 16/08/2009 asiel in Polen aan. Op 08/09/2009 reisde u evenwel door naar België waar u op 09/09/2009 aankwam en er diezelfde dag asiel aanvroeg. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal op deze van uw man baseert.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot A.V. (...) en verklaarde dat uw vervolgingsproblemen met deze van uw echtgenoot samenvallen en zelf geen afzonderlijke problemen kent (CGVS p.3). Het bezoek van de wijkagent en uw ondervraging door de FSB liggen in het verlengde van de asielproblemen van uw man en werden reeds bij hem besproken. In het kader van de asielprocedure van uw man werd een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet worden besloten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u en uw man neergelegde documenten werden reeds bij hem besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster verwijst voor haar argumentatie integraal naar het beroep dat werd ingediend door haar echtgenoot. Zij maakt deze argumentatie tot de hare. Zij heeft samen met haar echtgenoot asiel gevraagd en om dezelfde redenen. Verzoekster herneemt integraal de middelen van het beroepsverzoekschrift van haar echtgenoot over aan wie de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en subsidiaire bescherming bij arrest nr. 59 426 van 8 april 2011 geweigerd werd met de volgende motivering:

“(...

2.1.3. Verzoeker stelt vast dat zijn asielaanvraag geweigerd is omdat zijn aanvraag niet geloofwaardig is. Wat betreft het motief van de commissaris-generaal dat hij niet weet wanneer de vorige incidenten hadden plaatsgevonden, licht verzoeker toe dat hij kan bevestigen dat dit nog tijdens hetzelfde jaar gebeurde maar dit niet de directe aanleiding was voor zijn vertrek. Verder wijst verzoeker er op dat hij een aanvraag heeft gedaan om een internationaal paspoort te verkrijgen en dat hij dit ook heeft verkregen. Hij stelt dat hij voor het voorval reeds problemen heeft gekend en dat hij daarom dacht dat indien hij in het bezit was van een internationaal paspoort dit goed zou zijn om te kunnen vertrekken moest dit nodig zijn. Hij meent dan ook dat het in het bezit zijn van een internationaal paspoort niet moet gezien worden als een negatieve indicatie inzake de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker verwijst naar de “Guide des Procédures et des Critères van het UNHCR” en citeert artikel 47 en artikel 48 van dit document en argumenteert verder dat het loutere feit dat verzoeker in het bezit is geraakt van een internationaal paspoort is volgens hem niet voldoende om vast te stellen dat zijn vrees voor vervolging ondermijnd wordt.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker in verband met het incident, wijst hij er op dat er sprake is van een verkeerd begrip van zijn verklaringen en dat het immers een tiental Kadyrovtsi waren die de diefstal pleegden en dat enkele personen in burger waren en anderen in uniform. Verder argumenteert verzoeker dat er blijkbaar een verwarring is geweest bij de interpretatie van de verklaring van verzoeker die over dieven sprak en over Kadyrovtski hetgeen echter dezelfde groep personen was.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de duur van het verblijf van verzoeker in het ziekenhuis dat eenmaal als een maand werd geacteerd en de andere keer als twee weken, laat verzoeker gelden dat hij niet exact weet hoe lang hij in het hospitaal heeft verbleven, maar dat hij kan stellen dat dit tussen twee weken en een maand was. Verzoeker argumenteert dat deze elementen onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van het hele relaas in twijfel te trekken.

Wat betreft het motief van de commissaris-generaal dat verzoeker geen interesse toont voor zijn vervolgingsproblemen waar hij slachtoffer van werd laat verzoeker gelden dat hij niet veel informatie heeft omtrent de evolutie van zijn dossier, maar dat deze onwetendheid niet moet geïnterpreteerd worden als een gebrek aan ernst van vrees voor vervolging of als een element dat zijn

geloofwaardigheid in het gedrang brengt. Verder benadrukt verzoeker dat hij opgevolgd wordt door een psycholoog omwille van de problemen die hij heeft gekend. Verder licht verzoeker toe dat in het kader van de problemen waar hij het slachtoffer van geweest is, het voor hem te moeilijk is om verder informatie te vragen aangezien dit voor hem te pijnlijke herinneren naar boven brengt.

Wat betreft de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoeker en zijn echtgenote in verband met het bezoek dat zij kreeg van de autoriteiten na het vertrek van verzoeker en het feit dat zij verhoord is geweest stelt verzoeker vast dat hij heeft gesteld dat zijn vrouw het bezoek heeft gekregen van de wijkagent maar dat hij geen aparte melding heeft gemaakt van het verhoor dat zijn echtgenote heeft ondergaan door de FSB. Verzoeker licht toe dat hij hiervan op de hoogte was, maar dat hij de vraag van de commissaris-generaal omtrent het aantal contacten van de autoriteiten met zijn vrouw verkeerd begrepen had en dat dit reden is voor de niet vermelding.

Verzoeker betwist verder de stelling van de commissaris-generaal dat hij een onvolledig en onnauwkeurig relaas zou hebben gegeven. Verzoeker verwijst wederom naar het gegeven dat hij volledige en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd en dat het UNHCR hieromtrent heeft gesteld in de Guide des Critères et Procédures. Hij meent dan ook dat het louter stellen dat verzoeker geen bewijzen naar voor brengt om de verschillende vervolgingsfeiten te bewijzen niet voldoende is om zonder meer te stellen dat zijn geloofwaardigheid ernstig ondermijnd wordt en dat de bestreden beslissing niet gestoeld is op draagkrachtige motieven.

Verzoeker verzoekt dan ook om de bestreden beslissing te hervormen en aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar de commissaris-generaal ten einde het dossier verder te onderzoeken alvorens hem een beslissing te nemen en in uiterst ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève.

Uit het gehoorverslag van 22 september 2010 blijkt dat verzoeker inderdaad verklaarde dat er voor het schietincident reeds enkele andere incidenten hadden plaatsgevonden in het kader van zijn werkzaamheid als bewaker van olieputten in Tsjetjsenië. Verzoeker verklaarde dat men vroeger al eens olie had gestolen, maar dat hij niet weet wanneer de vorige incidenten hadden plaatsgevonden (verhoorverslag 22 september 2010, p. 12). De post factum bewering van verzoeker in zijn verzoekschrift waar hij stelt dat de vorige incidenten hadden plaatsgevonden in "hetzelfde" jaar valt niet te rijmen met de eerder afgelegde verklaringen en kan niet worden aangenomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het verhoor en in het kader van de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij besloot het land te verlaten nadat hij op 10 augustus 2008 voor de tweede maal gewelddadig werd lastig gevallen door de Kadyrovtzi. Verzoeker

verklaarde dat het eerste incident die hij zou hebben voorgehad met de Kadyrovtsi op 3 juli 2008 plaats vond. Hij verklaarde dat hij na het tweede incident wilde vluchten uit zijn land omwille van de voormelde problemen en dat hij een internationaal paspoort had aangevraagd en hij de normale procedure hiervoor doorliep en hij na 14 dagen aldus zijn paspoort verkreeg. De Raad stelt vast dat uit het neergelegde paspoort blijkt dat deze werd afgeleverd op 3 juli 2008 en deze vaststelling ligt niet in de lijn van de voormelde verklaringen van verzoeker. Immers verzoeker verklaarde dat hij na het tweede incident in het ziekenhuis lag en hij op 10 augustus thuis was.

De commissaris-generaal heeft aan verzoeker gevraagd hoe het komt dat hij zijn internationaal paspoort op 3 juli 2008 verkreeg en verzoeker antwoordt dat hij het niet wist en dat hij er veel geld voor betaald heeft. Deze vaststelling is niet in overeenstemming met de verklaringen van verzoeker en ondermijnt aldus de geloofwaardigheid van verzoeker. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal nergens stelt in de motivering van de bestreden beslissing dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt ondermijnd doordat hij in het bezit is van een internationaal paspoort, maar wel dat de datum waarop verzoeker zijn internationaal paspoort verkreeg zoals blijkt uit de stempel op het paspoort niet in overeenkomst met de verklaring van verzoeker dat hij nadat hij het ziekenhuis verliet naar aanleiding van het tweede incident dat had plaatsgevonden op 10 augustus 2010 een internationaal paspoort aanvraag.

Dit argument van verzoeker mist feitelijke grondslag. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan en de overige motivering dienaangaande wordt niet betwist door verzoeker en de Raad schaaft zich dan ook achter het volgende onderdeel van de bestreden beslissing:

"(...) U verklaarde vervolging te vrezen van de Kadyrovtsi omwille van het schietincident dat op 03/07/2008 plaatsvond en de verklaringen die u hieromtrent aan de FSB aflegde. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Uit uw gehoor blijkt dat de aanleiding van uw vervolgingsproblemen het schietincident van 03/07/2008 was. Voordien werd er wel al eens olie gestolen, maar dit gebeurde zonder enige schoten of discussie. U wist overigens zelfs niet wanneer dit plaatsvond (CGVS p.12). U verklaarde dat uw vrees van 03/07/2008 dateert aangezien 'toen alles begon' (CGVS p.7). Inzake het incident van 03/07/2008 werden vaststellingen gedaan die het door u beschreven incident, en bijgevolg de aanleiding van uw vervolgingsproblemen, echter ongeloofwaardig maken. Uit uw binnenlands paspoort (zie p. 19) blijkt dat u op 03 juli 2008, de dag van het schietincident nota bene, een internationaal paspoort van de Russische autoriteiten verkreeg. U stelde (CGVS p. 5-6) daarbij dat u de normale procedure volgde, dat deze 14 dagen in beslag nam en dat u het internationaal paspoort afhaalde in Grozny. U verklaarde (CGVS p. 15-16) dat u het internationaal paspoort aanvraag omdat u wou vluchten nadat u problemen met de Kadyrovtsi had gekregen en nadat u voor de tweede maal het ziekenhuis had verlaten. Uit uw verklaringen blijkt dat u voor de tweede maal werd gehospitaliseerd nadat u op 10 augustus 2008 door de Kadyrovtsi werd opgepakt, en toen twee weken door hen werd vastgehouden en mishandeld. Volgens uw voorbereidend gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken verbleef u toen een week in het ziekenhuis. Aldus blijkt uit uw verklaringen dat u het ziekenhuis eind augustus / begin september voor de tweede keer verliet waarna u uw internationaal paspoort verkreeg hetgeen echter niet te rijmen valt met de inhoud van uw binnenlands paspoort waaruit blijkt dat u uw internationaal paspoort begin juli bekam. Bijgevolg zijn deze door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet de aanleiding waarom u begin juli 2008 een internationaal paspoort bekam met de bedoeling om te vluchten waardoor er reeds op ernstige wijze kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde problemen met de Kadyrovtsi.(...)"

Verder wijst de Raad er op dat de vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Hoe dan ook is de verwijzing naar het artikel 47 en 48 van de voormelde proceduregids niet dienstig daar de commissaris-generaal geenszins stelt dat de geloofwaardigheid van verzoeker wordt ondermijnd door het feit dat verzoeker in het bezit is van een internationaal paspoort.

Wat betreft de tegenstrijdigheden die de commissaris-generaal heeft vastgesteld omtrent het schietincident met de Kadyrovtsi, wijst de Raad er op dat verzoeker in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken onder andere het volgende heeft verklaard: "(...) Ik werkte als gewapende bewaker van de olieputten in Tsjetsjenië. Op 03/07/2008 kreeg ik opdracht van mijn baas Shamiljov Timur om naar een bepaalde plaats te rijden. Er waren vermoedens dat daar olie werd gestolen. Mijn collega's en ik reden naar de bewuste plaats, in twee voertuigen. Daar troffen wij een tiental personen

aan die olie probeerden te stelen. Na enkele minuten kwamen op die plaats ook Kadyrovtsi aan in vier voertuigen. (...). Tijdens het verhoor van 22 september 2010 legde verzoeker een verklaring af aangaande ditzelfde incident dat toch op bepaalde essentiële punten niet overeenkomt met wat hij in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingevuld. Hij verklaarde tijdens zijn verhoor dat de Kadyrovtsi de dieven waren en dat ze met een twintig à dertig waren en reeds bij de olieput zaten op het moment dat verzoeker met zijn collega's toekwam.

Tijdens het verhoor gaf verzoeker als verklaring voor deze tegenstrijdigheden dat dit een vergissing was en dat men verzoeker mis begrepen had. Ook wederom in zijn verzoekschrift argumenteert verzoeker dat er een verwarring is geweest en er een verkeerd begrip is van zijn verklaringen. Doch, blijkt duidelijk uit het administratief dossier dat de vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen afgeleid worden uit het verhoorverslag en uit de vragenlijst en er geen details betreffen maar elementen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven.

Ook wat betreft de duur van zijn hospitalisatie blijkt dat verzoeker tijdens het verhoor van 22 september 2010 stelt dat hij een maand in het ziekenhuis lag en tijdens het voorafgaande interview bij de commissaris-generaal verklaarde hij dat het twee weken was. Het feit dat verzoeker nu in zijn verzoekschrift post factum beweert dat hij in werkelijkheid niet weet hoe lang hij juist in het hospitaal verbleef maar dat het wel tussen twee weken en maand was blijkt aldus niet uit de stukken van het administratief dossier en is dus ook opnieuw tegenstrijdig met wat verzoeker eerder verklaarde.

Waar verzoeker er op wijst dat hij wordt opgevolgd door een psycholoog omwille van de problemen die hij heeft gehad en het voor hem moeilijk is om bepaalde pijnlijke herinneringen naar boven te brengen en dit een verklaring is voor zijn gebrek aan interesse voor de evolutie van de problemen die hij aanhaalt, meent de Raad dat dit gebrek aan interesse een overtollig motief is.

Wat betreft de tegenstrijdigheid tussen de verklaring van verzoeker en zijn echtgenote blijkt dat verzoeker verklaarde dat het enige contact dat zijn vrouw had met de autoriteiten het contact met de wijkagent was, terwijl de echtgenote van verzoeker verklaarde dat zij ook ondervraagd werd door de FSB en zij door hen bedreigd werd. Uit het verhoorverslag van de echtgenote van verzoeker blijkt dat zij dienaangaande verklaarde niet te weten waarom verzoeker dit niet heeft gemeld. De Raad stelt vast dat de verklaring van de echtgenote met betrekking tot een verhoor door de FSB een aanvullende, maar geen tegenstrijdige verklaring is. Het betreft echter een overtollig motief.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat de motivering van de bestreden beslissing gezien moet worden als een geheel van motieven en niet elk motief afzonderlijk van die aard is dat het de bestreden beslissing op zich kan dragen.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoeker een onvolledig en onnauwkeurig asielrelaas heeft gegeven. Verzoeker komt niet tegemoet aan de bewijslast die in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven.

De Raad concludeert dan ook dat in acht genomen wat voorafgaat verzoeker geen afdoende argumenten aanbrengt die alsnog een ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

De overige motivering van de bestreden beslissing wordt niet betwist en blijft dan ook overeind staan.

In acht genomen wat vooraf gaat, werd door de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig was. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A van het Verdrag van Genève.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend.

Er werd geoordeeld (zie hoger) dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of

wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de Commissaris-generaal.

Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

*Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

Logischerwijze kan verzoekster zich als echtgenote eveneens niet beroepen op dezelfde feiten.

De Raad concludeert dat de Commissaris-generaal afdoende heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij haar asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij weerlegt het besluit van de Commissaris-generaal in dit verband niet.

Er is geen reden om de beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoekster geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekster geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS